

<http://www.luju.ro/cjue-incita-iar-la-dispretuirea-ccr-curtea-de-justitie-a-ue-a-decis-ca-instantele-sa-poata-ocoli-o-decizie-prin-care-ccr-a-declarat-constitutional-a-o-norma-interna-si-sa-verifice-concordanta-acelei-norme-cu-dreptul-ue-dreptul-uniunii-se-opune-unei-norme-n>

CJUE INCITA IAR LA DISPRETUIREA CCR – Curtea de Justitie a UE a decis ca instantele sa poata ocoli o decizie prin care CCR a declarat constitutional a o norma interna si sa verifice concordanta acelei norme cu dreptul UE: „Dreptul Uniunii se opune unei norme nationale in virtutea careia instantele nationale nu au abilitatea sa examineze conformitatea cu dreptul Uniunii a unei legislatii nationale constatate ca fiind constitutional a printr-o decizie a curtii constitutionale” (Hotararea)

Scris de Valentin BUSUIOC | Data: 22.02.2022 13:22

Pentru a doua oara, Curtea de Justitie a Uniunii Europene incita la nesocotirea Curtii Constitutionale a Romaniei. La doua luni de la hotararea prin care CJUE a afirmat ca judecatorii n-ar trebui sa fie pedepsiti daca incalca deciziile ale Curtii Constitutionale a Romaniei pe perioada cat suntem sub Mecanismul de Cooperare si Verificare ([click aici pentru a citi](#)), instanta condusa de **Koen Lenaerts (foto)** denigreaza din nou CCR.

Marti, 22 februarie 2022, in cauza C-430/21, instanta de la Luxemburg a statuat ca instantele romanesti ar trebui sa poata ocoli o decizie prin care CCR a declarat constitutionala o norma interna si sa verifice concordanta acelei norme cu dreptul Uniunii Europene. **Altfel spus: chiar daca exista o decizie prin care Curtea Constitutionala a Romaniei a confirmat constitutionalitatea unei legi sau a unei ordonante, judecatorii sa poata avea posibilitatea de a ignora acea decizie CCR si de a verifica ei insisi daca legea sau ordonanta in discutie incalca sau nu dreptul UE. Mai pe romaneste: CJUE a stabilit ca orice judecator roman trebuie sa aiba dreptul de a-si aroga sie insusi atributii de curte constitutional.**

Ideea de mai sus a fost exprimata de CJUE in felul urmator:

„Dreptul Uniunii se opune unei norme nationale in virtutea careia instantele nationale nu au abilitatea sa examineze conformitatea cu dreptul Uniunii a unei legislatii nationale constatate ca fiind constitutional printr-o decizie a curtii constitutionale a statului-membru respectiv”.

SIIJ – eternul cosmar

Totul a inceput cand o persoana – identificata doar prin initialele RS –, nemultumita de condamnarea primita in Romania, a depus plangeri penale impotriva mai multor magistrati implicati in proces. Bineinteles ca plangerea a ajuns pe masa Sectiei pentru investigarea infractiunilor din justitie, insa SIIJ nu s-a miscat prea repede, motiv pentru care RS a depus la Curtea de Apel Craiova contestatie impotriva duratei procesului penal. **Cu aceasta ocazie, CA Craiova a sesizat CJUE, dorind sa stie daca o instanta din Romania poate pune la indoiala conformitatea cu Dreptul Uniunii Europene a legii de infiintare a SIIJ (Legea nr. 207/2018, care a modificat Legea nr. 303/2004 privind organizarea judiciara). Asta desi CCR pronuntase o serie de decizii prin care confirmase constitutionalitatea actului normativ.**

La randul ei, CJUE a stabilit ca impiedicarea unei instante nationale sa puna la indoiala conformitatea unei norme

interne cu dreptul UE este contrara dreptului Uniunii Europene.

Prezentam intregul comunicat al CJUE (vezi facsimil):

„Dreptul Uniunii se opune unei norme nationale in virtutea careia instantele nationale nu au abilitatea sa examineze conformitatea cu dreptul Uniunii a unei legislatii nationale constatate ca fiind constitutionala printr-o decizie a curtii constitutionale a statului-membru respectiv

Aplicarea unei asemenea norme ar aduce atingere principiului suprematiei dreptului Uniunii si eficacitatii mecanismului trimiterii preliminare

Curtea este chemata sa se pronunte cu privire la principiul independentei judecatorilor, consacrat la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, coroborat in special cu principiul suprematiei dreptului Uniunii, intr-un context in care o instanta de drept comun a unui stat-membru nu are abilitatea, in temeiul dreptului national, sa examineze conformitatea cu dreptul Uniunii a unei legislatii nationale constatate ca fiind conforma cu constitutia de catre curtea constitutionala a acestui stat-membru si in care judecatorul national se expune unor cercetari si unor sanctiuni disciplinare in cazul in care decide sa efectueze o asemenea examinare.

In speta, RS a fost condamnat in urma unui proces penal in Romania. Ulterior, sotia lui a depus o plangere privind, printre altii, mai multi magistrati pentru pretinsa savarsire a unor infractiuni in cadrul procesului penal mentionat. In continuare, RS a introdus o contestatie la Curtea de Apel Craiova (Romania) pentru a contesta caracterul excesiv al duratei urmaririi penale incepute ca urmare a acestei plangeri.

Pentru a se pronunta cu privire la aceasta contestatie, Curtea de Apel Craiova considera ca trebuie sa examineze compatibilitatea cu dreptul Uniunii a legislatiei nationale prin care a fost infiintata, in cadrul Ministerului Public, o sectie specializata pentru investigarea infractiunilor din justitie, precum infractiunile investigate in speta. Cu toate acestea, tinand seama de decizia Curtii Constitutionale (Romania), pronuntata dupa Hotararea Curtii in cauza Asociatia „Forumul Judecatorilor din Romania” si altii, Curtea de Apel Craiova nu ar fi abilitata, in temeiul dreptului national, sa efectueze o asemenea examinare a conformitatii. Astfel, prin decizia sa, Curtea Constitutionala a respins ca neintemeiata o exceptie de neconstitutionalitate invocata in privinta mai multor dispozitii ale acestei legislatii, subliniind totodata ca, atunci cand constata ca o legislatie nationala este conforma cu dispozitia din Constitutie care consacra principiul suprematiei dreptului Uniunii, o instanta de drept comun nu are abilitatea sa examineze conformitatea acestei legislatii nationale cu dreptul Uniunii.

In acest context, Curtea de Apel Craiova a decis sa sesizeze Curtea pentru a clarifica, in esenta, daca dreptul Uniunii se opune lipsei abilitarii unui judecator national de drept comun de a examina conformitatea cu dreptul Uniunii a unei legislatii in imprejurari precum cele din speta si aplicarii unor sanctiuni disciplinare acestui judecator pentru motivul ca acesta decide sa efectueze o astfel de examinare.

Curtea, intrunita in Marea Camera, considera ca o asemenea reglementare sau practica nationala este contrara dreptului Uniunii.

Aprecierea Curtii

Mai intai, Curtea considera ca articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE nu se opune unei reglementari sau unei practici nationale care prevede ca instantele de drept comun ale unui stat membru sunt tinute, in temeiul dreptului constitutional national, sa respecte o decizie a curtii constitutionale a acestui stat membru prin care o legislatie nationala este constatata ca fiind conforma cu constitutia statului membru respectiv, cu conditia ca dreptul national sa garanteze independenta acestei curti constitutionale in special fata de puterile legislative si executive. Situatia nu este insa aceeaasi atunci cand aplicarea unei astfel de reglementari sau a unei astfel de practici implica excluderea oricarei competente a acestor instante de drept comun de a aprecia compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei legislatii nationale pe care o asemenea curte constitutionala a considerat-o conforma cu o dispozitie constitutionala nationala care prevede suprematia dreptului Uniunii.

In continuare, Curtea subliniaza ca respectarea obligatiei care incumba instantei nationale de a aplica integral orice dispozitie de drept al Uniunii care are efect direct este necesara printre altele pentru a se asigura respectarea egalitatii statelor membre in raport cu tratatele, ce exclude posibilitatea ca o masura unilaterala, indiferent de natura acesteia, sa prevaleze impotriva ordinii juridice a Uniunii si constituie o expresie a principiului cooperarii loiale enuntat la articolul 4 alineatul (3) TUE, care impune sa fie lasata neaplicata orice dispozitie eventual contrara a legislatiei nationale, indiferent daca aceasta este anterioara sau ulterioara noimei dreptului Uniunii care are efect direct.

In acest context, Curtea aminteste ca a statuat deja, pe de o parte, ca legislatia in discutie intra in domeniul de aplicare al Deciziei 2006/9286 si ca ea trebuie, in consecinta, sa respecte cerintele care decurg din dreptul Uniunii, in special din articolul 2 si din articolul 19 alineatul (1) TUE. Pe de alta parte, atat articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, cat si obiectivele de referinta specifice in materie de reforma a sistemului judiciar si de lupta impotriva coruptiei enuntate in anexa la Decizia 2006/928 sunt formulate in termeni clari si precisi si nu sunt insotite de nicio conditie, astfel incat ele au efect direct. In consecinta, in cazul imposibilitatii de a proceda la o interpretare conforma a dispozitiilor nationale cu dispozitia mentionata sau cu obiectivele mentionate, instantele de drept comun romane trebuie sa inlature, din oficiu, aceste dispozitii nationale.

In aceasta privinta, Curtea arata ca instantele de drept comun romane sunt, in principiu, competente sa aprecieze compatibilitatea cu aceste norme de drept al Uniunii a unor dispozitii legislative nationale fara a trebui sa sesizeze Curtea Constitutionala cu o cerere in acest scop. Ele sunt inasa private de aceasta competenta atunci cand Curtea Constitutionala a statuat ca aceste dispozitii legislative sunt conforme cu o dispozitie constitutionala nationala care prevede suprematia dreptului Uniunii, intrucat aceste instante sunt obligate sa se conformeze acestei decizii. Or, o astfel de norma sau practica nationala ar constitui un obstacol in calea deplinei eficacitati a normelor de drept al Uniunii in cauza, in masura in care ar impiedica instanta de drept comun chemata sa asigure aplicarea dreptului Uniunii sa aprecieze ea insasi compatibilitatea acestor dispozitii legislative cu acest drept.

In plus, aplicarea unei astfel de norme sau a unei astfel de practici nationale ar aduce atingere eficacitatii cooperarii dintre Curte si instantele nationale instituite prin mecanismul trimerii preliminar, descurajand instanta de drept comun chemata sa solutioneze litigiul sa sesizeze Curtea cu o cerere preliminara, iar aceasta pentru a se conforma deciziilor curtii constitutionale a statului membru in cauza.

Curtea subliniaza ca aceste constatari se impun cu atat mai mult intr-o situatie in care o decizie a curtii constitutionale a statului membru in cauza refuza sa dea curs unei hotarari pronuntate cu titlu preliminar de Curte, intemeindu-se printre altele pe identitatea constitutionala a acestui stat membru si pe consideratia potrivit careia Curtea si-ar fi depasit competenta. Curtea arata ca, in temeiul articolului 4 alineatul (2) TUE, poate fi chemata sa verifice daca o obligatie de drept al Uniunii nu incalca identitatea nationala a unui stat membru. In schimb, aceasta dispozitie nu are nici ca obiect, nici ca efect sa autorizeze o curte constitutionala a unui stat membru ca, ignorand obligatiile care ii incumba in temeiul dreptului Uniunii, sa inlature aplicarea unei norme de drept al Uniunii pentru motivul ca aceasta norma ar incalca identitatea nationala a statului membru in cauza, asa cum este definita de curtea constitutionala nationala. Astfel, daca curtea constitutionala a unui stat membru considera ca o dispozitie de drept derivat al Uniunii, asa cum a fost interpretata de Curte, incalca obligatia de a respecta identitatea nationala a acestui stat membru, ea trebuie sa sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminara pentru aprecierea validitatii acestei dispozitii in lumina articolului 4 alineatul (2) TUE, Curtea fiind singura competenta sa constate nevaliditatea unui act al Uniunii.

In plus, Curtea subliniaza ca, din moment ce ea detine o competenta exclusiva pentru a furniza interpretarea definitiva a dreptului Uniunii, curtea constitutionala a unui stat membru nu poate, pe baza propriei interpretari a unor dispozitii de drept al Uniunii, sa statueze in mod valabil ca Curtea a pronuntat o hotarare care depaseste sfera sa de competenta si, prin urmare, sa refuze sa dea curs unei hotarari pronuntate cu titlu preliminar de aceasta din urma.

Pe de alta parte, intemeindu-se pe jurisprudenta sa anterioara, Curtea precizeaza ca articolul 2 si articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE se opun unei reglementari sau unei practici nationale care permite angajarea raspunderii disciplinare a unui judecator national pentru orice nerespectare a deciziilor curtii constitutionale nationale, in special pentru a fi inlaturat aplicarea unei decizii prin care aceasta a refuzat sa

dea curs unei hotarari pronuntate de Curte cu titlu preliminar.

Mentiuine: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Aceasta decizie este obligatorie, în egala măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problema similară”.

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 31/22

Luxemburg, 22 februarie 2022

Hotărârea în cauza C-430/21

RS (Efectul deciziilor unei curți constituționale)

Dreptul Uniunii se opune unei norme naționale în virtutea căreia instanțele naționale nu au abilitatea să examineze conformitatea cu dreptul Uniunii a unei legislații naționale constatate ca fiind constituțională printr-o decizie a curții constituționale a statului membru respectiv

Aplicarea unei asemenea norme ar aduce atingere principiului supremației dreptului Uniunii și eficacității mecanismului trimiterii preliminare

Curtea este chemată să se pronunțe cu privire la principiul independenței judecătorilor, consacrat la articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat în special cu principiul supremației dreptului Uniunii, într-un context în care o instanță de drept comun a unui stat membru nu are abilitatea, în temeiul dreptului național, să examineze conformitatea cu dreptul Uniunii a unei legislații naționale constatate ca fiind conformă cu constituția de către curtea constituțională a acestui stat membru și în care judecătorul național se expune unor cercetări și unor sancțiuni disciplinare în cazul în care decide să efectueze o asemenea examinare.

În speță, RS a fost condamnat în urma unui proces penal în România. Ulterior, soția lui a depus o plângere privind, printre alții, mai mulți magistrați pentru pretinsa săvârșire a unor infracțiuni în cadrul procesului penal menționat. În continuare, RS a introdus o contestație la Curtea de Apel Craiova (România) pentru a contesta caracterul excesiv al duratei urmăririi penale începute ca urmare a acestei plângeri.

Pentru a se pronunța cu privire la această contestație, Curtea de Apel Craiova consideră că trebuie să examineze compatibilitatea cu dreptul Uniunii¹ a legislației naționale prin care a fost înființată, în cadrul Ministerului Public, o secție specializată pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum infracțiunile investigate în speță. Cu toate acestea, ținând seama de decizia Curții Constituționale (România)², pronunțată după Hotărârea Curții în cauza Asociația „Forumul Judecătorilor din România” și alții³, Curtea de Apel Craiova nu ar fi abilitată, în temeiul dreptului național, să efectueze o asemenea examinare a conformității. Astfel, prin decizia sa, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată o excepție de neconstituționalitate invocată în privința mai multor dispoziții ale acestei legislații, subliniind totodată că, atunci când constată că o legislație națională este conformă cu dispoziția din Constituție care consacră principiul supremației dreptului

¹ Concret, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE și anexa la Decizia 2006/928/CE a Comisiei din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției (JO 2006, L 354, p. 56, Ediție specială, 11/vol. 51, p. 55).

² Decizia nr. 390 din 8 iunie 2021.

³ Hotărârea din 18 mai 2021, Asociația „Forumul judecătorilor din România” și alții, [C-83/19](#), [C-127/19](#), [C-195/19](#), [C-291/19](#), [C-355/19](#) și [C-397/19](#) (a se vedea și [CP nr. 82/21](#)), în care Curtea a statuat printre altele că legislația în cauză este contrară dreptului Uniunii în cazul în care înființarea unei asemenea secții specializate nu este justificată de imperative obiective și verificabile legate de o bună administrare a justiției și nu este însoțită de garanții specifice identificate de Curte (a se vedea punctul 5 din dispozitivul acestei hotărâri).

Uniunii⁴, o instanță de drept comun nu are abilitarea să examineze conformitatea acestei legislații naționale cu dreptul Uniunii.

În acest context, Curtea de Apel Craiova a decis să sesizeze Curtea pentru a clarifica, în esență, dacă dreptul Uniunii se opune lipsei abilitării unui judecător național de drept comun de a examina conformitatea cu dreptul Uniunii a unei legislații în împrejurări precum cele din speță și aplicării unor sancțiuni disciplinare acestui judecător pentru motivul că acesta decide să efectueze o astfel de examinare.

Curtea, întrunită în Marea Cameră, consideră că o asemenea reglementare sau practică națională este contrară dreptului Uniunii⁵.

Aprecierea Curții

Mai întâi, Curtea consideră că articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE nu se opune unei reglementări sau unei practici naționale care prevede că instanțele de drept comun ale unui stat membru sunt ținute, în temeiul dreptului constituțional național, să respecte o decizie a curții constituționale a acestui stat membru prin care o legislație națională este constatată ca fiind conformă cu constituția statului membru respectiv, cu condiția ca dreptul național să garanteze independența acestei curți constituționale în special față de puterile legislativă și executivă. Situația nu este însă aceeași atunci când aplicarea unei astfel de reglementări sau a unei astfel de practici implică excluderea oricărei competențe a acestor instanțe de drept comun de a aprecia compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei legislații naționale pe care o asemenea curte constituțională a considerat-o conformă cu o dispoziție constituțională națională care prevede supremația dreptului Uniunii.

În continuare, Curtea subliniază că respectarea obligației care incumbă instanței naționale de a aplica integral orice dispoziție de drept al Uniunii care are efect direct este necesară printre altele pentru a se asigura respectarea egalității statelor membre în raport cu tratatele, ce exclude posibilitatea ca o măsură unilaterală, indiferent de natura acesteia, să prevaleze împotriva ordinii juridice a Uniunii și constituie o expresie a principiului cooperării loiale enunțat la articolul 4 alineatul (3) TUE, care impune să fie lăsată neaplicată orice dispoziție eventual contrară a legislației naționale, indiferent dacă aceasta este anterioară sau ulterioară normei dreptului Uniunii care are efect direct.

În acest context, Curtea amintește că a statuat deja, pe de o parte, că legislația în discuție intră în domeniul de aplicare al Deciziei 2006/928⁶ și că ea trebuie, în consecință, să respecte cerințele care decurg din dreptul Uniunii, în special din articolul 2 și din articolul 19 alineatul (1) TUE⁷. Pe de altă parte, atât articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, cât și obiectivele de referință specifice în materie de reformă a sistemului judiciar și de luptă împotriva corupției enunțate în anexa la Decizia 2006/928 sunt formulate în termeni clari și preciși și nu sunt însoțite de nicio condiție, astfel încât ele au efect direct⁸. În consecință, în cazul imposibilității de a proceda la o interpretare conformă a dispozițiilor naționale cu dispoziția menționată sau cu obiectivele menționate, instanțele de drept comun române trebuie să înlăture, din oficiu, aceste dispoziții naționale.

În această privință, Curtea arată că instanțele de drept comun române sunt, în principiu, competente să aprecieze compatibilitatea cu aceste norme de drept al Uniunii a unor dispoziții legislative naționale fără a trebui să sesizeze Curtea Constituțională cu o cerere în acest scop. Ele sunt însă private de această competență atunci când Curtea Constituțională a statuat că aceste

⁴ În Decizia nr. 390/2021, Curtea Constituțională a statuat că legislația în cauză era conformă cu articolul 148 din Constituția României.

⁵ Având în vedere articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 2 și cu articolul 4 alineatele (2) și (3) TUE, cu articolul 267 TFUE, precum și cu principiul supremației dreptului Uniunii.

⁶ A se vedea nota de subsol 1 pentru referința completă a Deciziei 2006/928.

⁷ Hotărârea Asociația „Forumul Judecătorilor din România”, citată anterior, punctele 183 și 184.

⁸ Hotărârea Asociația „Forumul Judecătorilor din România”, citată anterior, punctele 249 și 250, și Hotărârea din 21 decembrie 2021, Euro Box Promotion și alții, [C-357/19](#), [C-379/19](#), [C-547/19](#), [C-811/19](#) și [C-840/19](#) (a se vedea și [CP nr. 230/21](#)), punctul 253.

dispoziții legislative sunt conforme cu o dispoziție constituțională națională care prevede supremația dreptului Uniunii, întrucât aceste instanțe sunt obligate să se conformeze acestei decizii. Or, o astfel de normă sau practică națională ar constitui un obstacol în calea deplinei eficacități a normelor de drept al Uniunii în cauză, în măsura în care ar împiedica instanța de drept comun chemată să asigure aplicarea dreptului Uniunii să aprecieze ea însăși compatibilitatea acestor dispoziții legislative cu acest drept.

În plus, aplicarea unei astfel de norme sau a unei astfel de practici naționale ar aduce atingere eficacității cooperării dintre Curte și instanțele naționale instituite prin mecanismul trimiterii preliminare, descurajând instanța de drept comun chemată să soluționeze litigiul să sesizeze Curtea cu o cerere preliminară, iar aceasta pentru a se conforma deciziilor curții constituționale a statului membru în cauză.

Curtea subliniază că aceste constatări se impun cu atât mai mult într-o situație în care o decizie a curții constituționale a statului membru în cauză refuză să dea curs unei hotărâri pronunțate cu titlu preliminar de Curte, întemeindu-se printre altele pe identitatea constituțională a acestui stat membru și pe considerația potrivit căreia Curtea și-ar fi depășit competența. Curtea arată că, în temeiul articolului 4 alineatul (2) TUE, poate fi chemată să verifice dacă o obligație de drept al Uniunii nu încalcă identitatea națională a unui stat membru. În schimb, această dispoziție nu are nici ca obiect, nici ca efect să autorizeze o curte constituțională a unui stat membru ca, ignorând obligațiile care îi incumbă în temeiul dreptului Uniunii, să înlăture aplicarea unei norme de drept al Uniunii pentru motivul că această normă ar încălca identitatea națională a statului membru în cauză, așa cum este definită de curtea constituțională națională. Astfel, dacă curtea constituțională a unui stat membru consideră că o dispoziție de drept derivat al Uniunii, așa cum a fost interpretată de Curte, încalcă obligația de a respecta identitatea națională a acestui stat membru, ea trebuie să sesizeze Curtea cu o cerere de decizie preliminară pentru aprecierea validității acestei dispoziții în lumina articolului 4 alineatul (2) TUE, Curtea fiind singura competentă să constate nevaliditatea unui act al Uniunii.

În plus, Curtea subliniază că, din moment ce ea deține o competență exclusivă pentru a furniza interpretarea definitivă a dreptului Uniunii, curtea constituțională a unui stat membru nu poate, pe baza propriei interpretări a unor dispoziții de drept al Uniunii, să statueze în mod valabil că Curtea a pronunțat o hotărâre care depășește sfera sa de competență și, prin urmare, să refuze să dea curs unei hotărâri pronunțate cu titlu preliminar de aceasta din urmă.

Pe de altă parte, întemeindu-se pe jurisprudența sa anterioară⁹, Curtea precizează că articolul 2 și articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE se opun unei reglementări sau unei practici naționale care permite angajarea răspunderii disciplinare a unui judecător național pentru orice nerespectare a deciziilor curții constituționale naționale, în special pentru a fi înlăturat aplicarea unei decizii prin care aceasta a refuzat să dea curs unei hotărâri pronunțate de Curte cu titlu preliminar.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe [„Europe by Satellite”](#) ☐ ☎ (+32) 2 2964106

---

⁹ Hotărârea Euro Box Promotion și alții, citată anterior.